

SUSRETI

Znao sam, da me ljudi ne žele sresti. Ljudi nikoga ne žele sresti na svom putu ...

... I postao sam stablo u parku i putokaz na putu i sjena u noći ... i ljudi me nisu prepoznali.

Nisu se više mene bojali.

Stablu su posjekli grane, na putokaz su napisali drugo ime, a noć je pojela sjene ...

★

Šuma ...

Kamenje ...

Sivoća, a govore, da ona zaglupljuje.

Poput vojnika što se na bojištu predaju iskrsnuše utvare, pruženim, zimom ogoljelim rukama k nebu.

Svladani očaj, prkos i nada.

Zatim naiđoše hrastovi, svjedoci bura i gromova ... i žuto lišće. Crno.

Vjetar je mahao osmrtnicama. Grozne su priče bile u krošnjama.

Spoznavši to, htio sam kriknuti, ali nisam mogao.

»Nepokopani mrtvaci« — prođe šumom šapat.

Ako li već objesite čovjeka, zašto ga poslije smrti ne pokopate ...

IVAN CVITANOVIĆ